

servicemindedhed, når den henvender sig til kommunen.

Første næstformand (Svend Auken):

Så siger vi tak til ordføreren.

Den næste ordfører er fru Karen Klint.

Karen J. Klint (S):

En hel forespørgsel til et halvt svar – sådan kan jeg passende begynde mit indlæg fra Socialdemokraterne, for sådan læser jeg regeringens redegørelse fra januar i år. Redegørelsen er et svar på en forespørgsel og en vedtagelse fra sidste år, hvor debatten fandt sted den 13. maj og afstemningen den 15. maj, så vi er jo meget tæt på årsdagen.

Regeringen har ikke svaret på sidste del af Folketingets vedtagelse der lød:

»– at fremlægge en redegørelse i Folketinget i den kommende samling om de eksisterende hjælpemuligheder for familier, der venter eller har børn med handicap, og om regeringens fremtidige planer på området.«

Det er de sidste få ord, som ikke er med: fremtidige planer på området.

Redegørelsen kom, men bortset fra et enkelt sted er der ikke nogen fremtidsvisioner, og det enkelte sted er på undervisningsområdet. Det er også godt nok, at det står der, men fraværet af det andet er slående.

Kl. 14.40

Vi er nu heller ikke forvante med at få fuldstændige svar fra regeringen, så hvorfor er vi så skuffede over det, som vi giver udtryk for i dag? Det er vi, fordi vi lige har overstået et handicapår, hvor kritikken har haglet ned over mangelen på visioner på handicapområdet. Og så skulle det at være forpligtet til at komme med en redegørelse faktisk være en mulighed for at samle op på nogle af visionerne og være en oplagt chance for at komme med nye bud.

Selv om fremtiden ikke er afdækket i den 13 sider lange redegørelse – jeg tillader mig her at tage de sidste sider fra, for de handler jo om voksne, og i dag koncentrerer vi os om børnene, men jeg er opmærksom på, at redegørelsen er på lidt flere sider end de 13 – er den værd at læse, for den ridser ganske klart forskellen op mellem en kommunes og en amtskommunes ansvar over for familierne.

Det er jo en redegørelse og en viden, som er højaktuel i dag, og det har debatten med hr. Hans Andersen også vist, for vi er jo meget interesserede i at få løftet sløret for, hvad det så er,

strukturen kan vise af fremtidige handlemuligheder og visioner netop på det område, vi diskuterer i dag.

Jeg er meget opmærksom på, at redegørelsen er skrevet i januar, før vi rigtig kom til at diskutere strukturen, men derfor kunne man jo godt i de to ministerindlæg have løftet sløret lidt for nogle af svarene. Det var der ikke bud på, så det vender jeg lidt tilbage til.

Den viden, jeg synes er god at have med i strukturdebatten, er, at redegørelsen meget tydeligt forklarer, at en kommune tidligst muligt skal yde en generel rådgivning og en indgående rådgivning, og at den skal være gratis, opsøgende og båret af et helhedssyn. En amtskommune skal yde en bredt dækkende specialrådgivning, eventuelt selv påtage sig den egentlige rådgivning over for familien, og det fremgår også, at en familie selv kan henvende sig til amtskommunen.

Debatten i dag kom så ikke med nogle nye bud. Det kunne vi så tage som udtryk for, at regeringen nok er meget tilfreds med status quo. Det er vi Socialdemokrater ikke, for vi synes egentlig, at når tiden går, skal der også nogle nye forhold til.

Jeg siger ikke hermed, at love og regler ikke er gode nok, for det tror jeg faktisk at de er. Men omsættes de til en standard og en kvalitet, som nutidens og fremtidens forældre med god grund kan forvente, er der det rette informationsmateriale til nye og kommende forældre, og hvis der er det, hvorfor når det så ikke ud til alle?

Bliver forældrene mødt med stor nok respekt, får de individuel rådgivning og løsninger, eller får de alle sammen i den samme kommune en sagsbehandling ud fra nogle kollektive betragtninger? Vil regeringen tage initiativ til at evaluere loven om kompensation for tabt arbejdsfortjeneste? Er den en god nok støtte til familierne, eller presses nogle til at aflevere deres barn på en døgnanbringelse, før de selv synes, at denne løsning er den bedste for familien?

Vi hører fra familier, at de ikke oplever god nok rådgivning og helhedssyn. Det kan være forhold i den lige nævnte lov, som er baggrund for det. Det kan også være forældre, der ønsker en anden trænings- og behandlingsindsats, som socialministeren også var inde på. Så hvad er visionerne på området? Der kunne være givet flere svar og flere bud på fremtiden.

I håb om, at vi så får flere svar næste gang, for jeg finder det faktisk meget stærkt kritisabelt, at en regering unnlader at svare på den sidste del,